

безпеки, здоров'я та освіти дітей є надзвичайно важливим, оскільки діти - це майбутнє країни, яке потребує захисту та підтримки.

Література

1. Конвенція про права дитини та участь неповнолітніх у збройних конфліктах від 10 січ. 2011 р.: роз'яснення / Міністерство юстиції України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0009323-11> (дата звернення: 01.04.2023).

2. Про охорону дитинства: Закон України від 25 квіт. 2001 р. № 2402. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2402-14> (дата звернення: 01.04.2023).

3. Захист прав дитини в Україні. Безоплатна правова допомога: веб-сайт. URL: <https://legalaid.gov.ua/novyny/zahyst-prav-dytyny-v-ukrayini> (дата звернення: 01.04.2023).

УДК 340:378 (043.2)

Бабейко Д.С., здобувач вищої освіти
першого (бакалаврського) рівня,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Головка С.Г., к.і.н., доцент

ПРАВО ФРАНЦУЗЬКОЇ ІМПЕРІЇ НАПОЛЕОНА

Право часів Наполеона відноситься до французької правової системи, яка була введена упродовж правління Наполеона Бонапарта періоду 1804 – 1814 років [1]. Воно відоме також як Наполеонівський Кодекс та мало значний вплив на французьке суспільство та правову культуру, а також стало важливим кроком у розвитку сучасної цивільної правової системи.

Основні принципи права періоду Наполеона були закріплені у Французькому цивільному кодексі, прийнятому 21 березня 1804 року. Цей Кодекс визначав основні принципи цивільного права, які використовуються у Франції і багатьох інших країнах до сьогодні.

Цивільний кодекс був важливим законодавчим актом, який регулював цивільні справи у Франції [2]. Він встановлював єдині правила для всіх громадян, незалежно від їх соціального статусу, релігії або національності.

Право часів Наполеона базувалося на раціональних принципах, зокрема на принципах рівності, свободи та власності. Воно сприяло розвитку принципів приватної власності та захисту особистих прав, забезпечуючи стабільність правових відносин у суспільстві. Це право було сконцентроване у Французькому цивільному кодексі, що означало зведення різноманітних правових норм в єдину систему [1].

Це, у свою чергу, сприяло розповсюдженню правових знань,

забезпечило юридичну впевненість громадян і сприяло розвитку юридичної науки. Право було спрямоване на захист приватних інтересів та визнання приватної власності як основної власності. Воно заклало принципи «вільної волі» сторін у договірних відносинах та визнавало їх право на володіння, користування та розпорядження своєю власністю [1].

Наполеон також розвинув шлюбно-сімейне право, що включало положення про сімейне право, також визнання рівних прав та обов'язків чоловіка та жінки у шлюбі [3]. Це сприяло розбудові сімейних відносин на основі закону та рівності статусів батьків та дітей. Також зміни в сімейному праві стосувалися регулювання шлюбу, спадкування, опіки та виховання дітей. Це відображало новітні погляди на шлюбно-сімейні відносини та сприяло їх розвитку на основі закону.

У той час право Наполеона мало значний вплив на французьке суспільство та на його подальший розвиток. Поява Французького цивільного кодексу сприяло створенню єдиної правової системи в країні, що позбавило її багатьох відмінностей та розбіжностей у правових нормах. Це, насамперед, сприяло забезпеченню стабільності правових відносин та розвитку бізнесу і торгівлі.

Право часів Наполеона встановило ряд принципів цивільного права, таких як принципи волі сторін у договірних відносинах, захист приватної власності, регулювання спадкування тощо. Ці принципи залишаються важливими основами французького цивільного права й до сьогодні.

Важливо зазначити також, що зазначене право відіграло важливу роль у становленні та розвитку юридичної науки Франції і світу. Кодифікація правових норм у Французькому цивільному кодексі стала важливим джерелом вивчення та дослідження права та забезпечила поширення юридичних знань серед юристів і громадян.

Література

1. Olivier Moréteau, The Reception of the Napoleonic Code (1804) in the World (2011). Pp. 392-418.
2. Georges Rouhette, The Napoleonic Code: A Model for European Legal Systems? (2017). Pp. 151-162
3. Jacques Vanderlinden, The French Civil Code (Napoleonic Code): Its Background, Influence, and Legacy (2018). Pp. 141-163.